

PĂDUREA PIGMEILOR

Traducere din spaniolă de
Camelia Dinică

*Fratelui Fernando de la Fuente,
misionar în Africa,
al cărui spirit a însuflețit această poveste.*

Prezicătoarea din talcioc

La un semn al ghidului Michael Mushaha, caravana de elefanți se opri. Căldura sufocantă a amiezii, când fiarele din vasta rezervație naturală se odihneau, începea să se facă simțită. Viața se oprea vreme de câteva ore, iar ținutul african se prefăcea într-un iad de lavă fierbinte, încât până și hienele și vulturii căutau umbra. Alexander Cold și Nadia Santos mergeau călare pe un elefant capricios pe nume Kobi. Animalul o îndrăgise pe Nadia, căci fata se străduise să deprindă în acele zile noțiunile de bază ale limbajului elefanților, ca să comunice cu el. În lungile lor plimbări îi povestea despre patria ei, Brazilia, un ținut îndepărtat în care nu trăiau animale atât de mari ca el, cu excepția unor străvechi fiare fabuloase ascunse în inima de nepătruns a munților. Kobi o iubea pe Nadia în aceeași măsură în care-l detesta pe Alexander și nu rata nicio ocazie să-și facă cunoscute sentimentele.

Cele cinci tone de mușchi și grăsime ale lui Kobi se opriră la o mică oază, sub niște copaci prăfuiți, ce-și trăgeau sevele dintr-o baltă de culoarea ceaiului cu

lapte. Alexander se învățase să sară de la înălțimea de trei metri a animalului fără să se lovească prea tare, pentru că în cele cinci zile de safari încă nu reușise să-l înduplece să colaboreze cu el. Nici nu băgase de seamă, însă Kobi se așezase în așa fel încât, la coborâre, Alexander ateriză direct în baltă și se afundă în ea până la genunchi. Micul Borobá, maimuțica neagră a Nadiei, sări în spatele lui. În încercarea de a se descolorosi de el, Alexander își pierdu echilibrul și căzu în fund. Trase o înjurătură printre dinți, se debarasă de Borobá și se ridică cu greutate pentru că nu mai vedea nimic: de pe ochelari i se scurgeau șiroaie de apă murdară. În timp ce căuta o bucată uscată de tricou ca să și-i curețe, primi o lovitură de trompă care-l trânti cu fața la pământ. Kobi îl așteptă să se ridice ca să se întoarcă cu spatele la el și să-și poziționeze monumentalul posterior în așa fel încât să dea drumul unui vânt asurzitor direct în nasul băiatului. Ceilalți membri ai expediției gustară gluma în hohote.

Nadia nu se grăbea să coboare, aștepta ajutorul lui Kobi ca să ajungă la sol cu demnitate. Puse piciorul pe genunchiul îndoit al elefantului, se sprijini pe trompă și păși pe pământ cu o lejeritate de balerină. Elefantul nu manifesta astfel de atenții față de nimeni altcineva, nici măcar față de Michael Mushaha, pentru care simțea respect, dar nu afecțiune. Era un animal cu principii clare. Una era să plimbe turiști în spate, o muncă la fel ca oricare alta, pentru care era răsplătit cu mâncare excelentă și băi de noroi, alta era să facă trucuri de circ pentru un pumn de arahide. Îi plăceau arahidele, nu putea să nu recunoască, dar mai mult îi plăcea să chinuie oameni ca Alexander. De ce-i era antipatic? Nu știa sigur, era ceva greu de explicat. Îl deranja că era mereu în preajma Nadiei. În grup erau

treisprezece animale, și cu toate astea Alexander trebuia musai să meargă călare împreună cu fata; era foarte indiscret din partea lui să intervină astfel între el și Nadia. Nu-și dădea seama că aveau nevoie de intimitate ca să stea de vorbă? Acel băiat nu merita decât o lovitură zdravănă de trompă și câte un vânt pestilențial din când în când. Kobi răsuflă îndelung când Nadia atinse pământul și îi mulțumi cu un pupic pe trompă. Fata era educată, nu îl umilea niciodată oferindu-i arahide.

— Elefantul ăsta e îndrăgostit de Nadia, glumi Kate Cold.

Lui Borobá nu-i convenea turnura pe care o lua relația lui Kobi cu stăpâna lui. Observa lucrul ăsta destul de îngrijorat. Interesul Nadiei față de limbajul pahidermelor putea să aibă consecințe serioase pentru el. Oare nu cumva se gândea să-și schimbe animalul de companie? Poate că sosise momentul să se prefacă bolnav ca să recâștige întreaga atenție a stăpânei sale, dar se temea că-l va lăsa în tabără și va pierde plimbările minunate prin rezervație. Aceasta era singura lui ocazie să vadă animale sălbatice, și-apoi, nu era bine să-și scape rivalul din ochi. Se așeză pe umărul Nadiei, marcându-și clar teritoriul, și de acolo îl amenință pe elefant cu pumnul.

— Iar maimuța asta e geloasă, adăugă Kate.

Veterana scriitoare era obișnuită cu schimbările de dispoziție ale lui Borobá, pentru că trăia sub același acoperiș cu el de aproape doi ani. Parcă ar fi împărțit apartamentul cu un omuleț cu blană. Așa a fost de la început, pentru că Nadia nu acceptase să se mute la New York ca să studieze și să locuiască cu ea decât dacă venea și Borobá. Nu se despărțea niciodată de el. Erau atât de uniți, încât i s-a permis să-l aducă la școală. Era

singura maimuță care frecventa cursurile în mod regulat din istoria sistemului de învățământ din oraș. Pe Kate nu ar fi mirat-o să afle că știe să citească. Avea coșmaruri în care Borobá, așezat pe canapea, cu ochelari la ochi și un pahar de coniac în mână, citea secțiunea economică din ziar.

Kate remarcase ciudatul trio pe care îl formau Alexander, Nadia și Borobá. Maimuța, care era geloasă pe orice ființă care se apropia de stăpâna sa, îl acceptase la început pe Alexander ca pe un rău inevitabil și cu timpul îl îndrăgise. Probabil că-și dăduse seama că în acest caz nu era bine să-i dea Nadiei un ultimatum de genul „ori el, ori eu“, așa cum obișnuia să facă: cine știe pe care din ei l-ar fi ales. Kate se gândi că cei doi tineri se schimbaseră mult în acel an. Nadia avea să împlinească cincisprezece ani, iar nepotul ei, optsprezece – căpătase deja înfățișarea și seriozitatea tipică adulților. Și Nadia, și Alexander erau conștienți de schimbări. În perioadele inevitabile în care se aflau departe unul de celălalt țineau legătura prin e-mail cu o tenacitate nebunească. Își petreceau timpul la calculator, într-un dialog nesfârșit, împărtășindu-și totul, de la cele mai plictisitoare detalii de rutină până la frământările filozofice specifice adolescenței. Deși își trimiteau fotografiile mereu, asta nu-i pregătise pentru surpriza pe care au avut-o când s-au văzut față în față și și-au dat seama cât de mult crescuseră. Alexander se înălțase dintr-odată, ca un mînz, și îl ajunsese pe taică-său. Trăsăturile i se definiseră, iar în lunile din urmă trebuia să se bărbierească zilnic. Cât despre Nadia, nu mai era făptura plăpîndă cu pene de papagal la ureche pe care o cunoscuse el în jungla Amazonului cu doar câțiva ani înainte; acum puteai să intuiești în ea femeia care avea să devină peste puțină vreme.

Kate și cei doi tineri se aflau în inima Africii, în primul safari cu elefanți organizat vreodată pentru turiști. Propunerea venise din partea lui Michael Mushaha, un biolog african care-și luase licența la Londra și căruia i se păruse că asta e cea mai bună modalitate de a studia îndeaproape fauna. Elefanții din Africa nu se dresau la fel de ușor ca aceia din India sau din alte părți ale lumii, dar, cu atenție și răbdare, Michael reușise. Pliantul publicitar explica acest lucru în puține cuvinte: „Elefanții fac parte din mediul înconjurător, iar prezența lor nu îndepărtează celelalte animale; nu au nevoie de benzină și nici de asfalt, nu poluează, nu atrag atenția“.

Atunci când primise sarcina să scrie un articol despre acest subiect, Kate Cold era împreună cu Alexander și Nadia în Tunkhala, capitala Regatului Dragonului de Aur. Fuseseră invitați de către regele Dil Bahadur și soția sa, Pema, să-l cunoască pe întâiul lor născut și să participe la dezvelirea noii statui a Dragonului. Cea originală fusese distrusă într-o explozie, așa încât a fost înlocuită cu alta identică, fabricată de un prieten bijutier al lui Kate.

Pentru prima dată poporul aceluia regat din Himalaya avea ocazia să vadă misteriosul obiect legendar de care până atunci nu se bucuraseră decât regii. Dil Bahadur hotărâse să expună statuia de aur incrustată cu pietre prețioase într-o sală din palatul regal, prin care lumea se perindase ca s-o admire și să depună ofrande de flori și tămâie. Era un spectacol magnific. Dragonul, așezat pe un soclu de lemn policromat, strălucea în lumina celor o sută de lămpi. Patru soldați îmbrăcați în tradiționalele uniforme de gală, cu pălării de piele cu pene, asigurau garda cu lănci decorative în mâini. Dil Bahadur nu voise să-și ofenseze poporul luând prea multe măsuri de siguranță.

Ceremonia oficială de dezvelire a statuii tocmai se terminase când Kate Cold fusese anunțată că are un telefon din Statele Unite. Sistemul telefonic din țară era învechit, iar comunicațiile internaționale erau anevoioase, dar, după ce repetase tare de mai multe ori, redactorul-șef al revistei *International Geographic* reușise să-i explice scriitoarei care e următoarea ei misiune. Trebuia să plece imediat în Africa.

— Trebuie să-i iau cu mine pe nepotul meu și pe prietena lui, Nadia, care sunt aici, spusese ea.

— Revista nu acoperă aceste costuri, Kate, îi replicase redactorul-șef de la o distanță astronomică.

— Atunci nu merg! ridicase ea tonul.

Așa se face că, după câteva zile, ajunse cu tot cu cei doi adolescenți în Africa unde se întâlni cu fotografii cu care lucra de obicei, englezul Timothy Bruce și sud-americanul Joel González. Kate își jurase să nu mai călătorească împreună cu nepotu-său și cu Nadia, din cauza cărora trăsesese atâtea sperieturi în ultimele două expediții, dar se gândi că o călătorie turistică prin Africa nu prezenta niciun fel de pericol.

Când aterizară în capitala Kenyei, membrii expediției fură întâmpinați de un angajat al lui Michael Mushaha, care le ură bun venit și îi conduse la hotel ca să se odihnească, întrucât călătoria fusese cumplită: schimbaseră patru avioane, traversaseă trei continente și zburaseră mii de mile.

A doua zi se treziră devreme și plecară să se plimbe prin oraș, să viziteze un muzeu și să meargă la talcioc înainte de a se îmbarca în avioneta care avea să-i ducă în tabăra care organiza safariul.

Talciocul se afla într-un cartier popular, înconjurat de vegetație luxuriantă. Străduțele neasfaltate erau ticsite de oameni și vehicule: motocicletele cu câte trei

sau chiar patru pasageri, autobuze rablagite, căruțe fără cai, trase de oameni. Se vindeau acolo cele mai diverse roade ale pământului, mării și creativității omului, de la cornuri de rinoceri și dorade din Nil până la arme de contrabandă. Membrii grupului se despărțiră, stabilind să se întâlnească peste o oră într-un anumit colț al talciocului. Ușor de spus, greu de făcut, pentru că în vacarmul și-n învălmășeala aia nu puteai să găsești pe nimeni. De teamă că Nadia o să se piardă sau că o să dea cineva peste ea, Alexander o luă de mână și plecară împreună.

Talciocul etala un eșantion reprezentativ al bogăției de rase și culturi africane: nomazi ai deșertului, călăreți zvelți pe cai împodobiți, musulmani cu turbane sofisticate și chipul pe jumătate acoperit, femei cu ochi pătrunzători și tatuaje albastre desenate pe față, păstori goi, cu trupurile pictate cu lut roșu și argilă albă. Sute de copii se zbenguiau desculți printre haite de câini. Femeile erau un spectacol: unele purtau pe cap eșarfe apretate și viu colorate, care de departe semănau cu pânzele unei corăbii, altele aveau capetele rase și coliere de mărgele de la bărbie până la umeri; unele erau înfășurate în metri întregi de pânză în culori strălucitoare, altele erau aproape dezbrăcate. Aerul vibra de un murmur neîncetat de limbi felurite, muzică, râsete, claxoane, zbierete de animale sacrificate. Sângele acestora țâșnea de pe mesele măcelarilor și dispărea în colbul de pe jos, în vreme ce uliile negri dădeau ocol la mică înălțime, gata să le înhațe măruntaiele.

Alexander și Nadia se plimbau minunându-se de acea sărbătoare a culorilor și se opreau din când în când ca să se tocmească la prețul unei brățări de sticlă, să savureze o prăjitură de mălai sau să-și facă o poză cu banalul aparat foto pe care-l cumpăraseră în ultimul

moment din aeroport. Deodată dădură nas în nas cu un struț care-și aștepta soarta legat de picioare. Animalul, mult mai înalt, mai puternic și mai curajos decât ai fi crezut, îi privi de sus cu un dispreț infinit și, fără niciun avertisment, se năpusti cu ciocul spre Borobá, care stătea cocoțat pe capul lui Alexander și se ținea strâns de urechile lui. Maimuța reuși să se ferească de lovitura mortală și începu să țipe ca din gură de șarpe. Bătând din aripile-i scurte, struțul se repezi la ei atât cât îl lăsa sfoara cu care era legat. În acel moment Joel González, care apăruse prin preajmă din întâmplare, reuși să fotografieze expresia de spaimă de pe fețele lui Alexander și a maimuței, în timp ce Nadia dădea din mâini ca să-i apere de neașteptatul atacator.

— Fotografia asta o să apară pe coperta revistei! exclamă Joel.

Fugind de struțul impertinent, Nadia și Alexander ocoliră un colț al talciocului și se pomeniră în partea unde își aveau negoțul cei care se ocupau cu ghicitul și vrăjitoria. Erau vrăjitori care lucrau cu magie albă și magie neagră, prezicători, fermecători cu fetișuri, vraci, vânzători de poțiuni otrăvitoare, exorciști, preoți voodoo, care-și ofereau serviciile în corturi înjghebate din prelate întinse între patru pari, ca să se adăpostească de soare. Proveneau din sute de triburi și practicau diverse culte. Fără să-și dea drumul la mână, cei doi prieteni cutreierară străduțele oprindu-se în fața animăluțelor și a reptilelor mumificate plutind în recipiente cu alcool, a amuletelor pentru deochi și boli de dragoste, a ierburilor, loțiunilor și balsamurilor medicinale pentru vindecarea de boli trupești și sufletești, a prafurilor pentru vise, uitare, readucere la viață, a animalelor vii care urmau să fie sacrificate, a colierelor

Cuprins

1. Prezicătoarea din talcioc	7
2. Safari pe elefant	25
3. Preotul misionar	43
4. Izolați în junglă	57
5. Pădurea fermecată	73
6. Pigmeii	91
7. Prizonierii lui Kosongo	107
8. Amuleta sacră	123
9. Vânătorii	141
10. Satul strămoșilor	153
11. Întâlnirea cu spiritele	163
12. Regatul terorii	177
13. David și Goliat	195
14. Ultima noapte	209
15. Monstrul cu trei capete	227
EPILOG Doi ani mai târziu	239